

Hóember

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 23. szám, 2019. június 7.

Reggel nyolckor csörgött a telefon, a vezetékes, akkor tudtam meg. Úgy raktam aztán vissza a kagylót, mint aki vigyázatosan tesz le egy drága holmit. Az ablakhoz mentem, esett a hó, csak olyan apró szemű, ritkás. Szerettem a havat, de most nem. Még néztem: mint a vatta, fedte be a betont, alatta alattomos gödrök voltak eltakarva, ha valaki belelépne, menten kimenne a bokája. Eszembe jutott erről, amikor gyerekkoromban néztem az ablakból a friss havat, és az üvegre kicsapódó leheletem homályán át oly guszta volt. Pláne, amikor Ő azt mondta, hogy az nem is hó, hanem tejszínhab, s én elhittem neki, s kiszaladtam megkóstolni. Nem volt édes, íztelen volt. Meg amikor a tengeren voltunk, s Ő azt mondta, fiam, az olyan sós, hogy ha iszol belőle, megszomjazol tőle, amit ellentmondásnak véltem, mert hogy is lehetne megszomjazni az ivástól. Nem hittem el.